ที่มา

มีคำกล่าวว่าในวงการแพทย์ และสาธารณสุขที่รู้จักกันทั่วไปว่า “การมีเวชระเบียนที่ดีนำมาซึ่งการรักษาที่ดี” เวชะเบียน หมายถึงเครื่องมือที่สถานบริการสุขภาพทั้งภาครัฐหรือเอกชนจัดทำขึ้นเป็นกรรมสิทธิ์เพื่อใช้บันทึกข้อมูลส่วนบุคคลของผู้มารับบริการรวมถึงข้อมูลในกระบวนการรักษาพยาบาล การดูแลผู้ป่วยในทุกขั้นตอน เป็นเอกสารสำหรับทีมที่ให้การรักษาพยาบาล เพื่อติดตามคุณภาพ และความก้าวหน้าของการรักษา การดูแลผู้ป่วย เป็นพยานเอกสารด้านกฎหมาย นำข้อมูลไปใช้ประโยชน์ในงานวิจัย เป็นหลักฐานในการเบิกจ่ายเงินจากกองทุนสุขภาพต่างๆ โดยการบันทึกของแพทย์หรือบุคลากรทางการแพทย์ สามารถแยกองค์ประกอบได้ 2 ส่วนคือ ส่วนที่เป็นสื่อที่ใช้ในการบันทึกข้อมูล และส่วนที่เป็นข้อมูลที่บันทึกลงในสื่อนั้น

ในส่วนของการบันทึกเวชระเบียน เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครบถ้วนสมบูรณ์ เป็นเวชระเบียนที่มีคุณภาพ แพทยสภา [1] ได้ออกแนวทางในการบันทึกเวชระเบียนเพื่อให้แพทย์ได้ตระหนักและควบคุมกำกับในการบันทึกเวชระเบียนให้ถูกต้อง เมื่อวันที่ 4 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2542 มีรายละเอียดพอสรุปได้คือ การบันทึกเวชระเบียนต้องครอบคลุมตั้งแต่กระบวนรับผู้ป่วยที่แผนกผู้ป่วยนอก ทำการบันทึกข้อมูลทั่วไป อาการเจ็บป่วย สัญญาณชีพ ข้อมูลการรักษา การวินิจฉัย การแพ้ยาหรือสารเคมี ยาที่ได้รับในการรักษา สิทธิการรักษา ตลอดจนค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้น คำแนะนำก่อนกลับบ้าน กรณีจำเป็นต้องรับผู้ป่วยไว้รักษาต่อที่แผนกผู้ป่วยใน ต้องบันทึกเหตุผลการรับไว้ ความต่อเนื่องในการรักษา ข้อมูลทางห้องปฏิบัติการ รังสีวิทยา การผ่าตัด การเปลี่ยนแปลงการรักษา การวินิจฉัยขั้นสุดท้าย คำแนะนำสำหรับญาติ จนถึงขั้นตอนสุดท้ายที่จำหน่ายผู้ป่วยกลับบ้าน ในทุกขั้นตอนต้องลงบันทึกเป็นอักษรให้ผู้อื่นอ่านได้ชัดเจน ในการสั่งการรักษาด้วยคำพูดอาจใช้ในกรณีที่จำเป็นหรือไม่มีผลที่ร้ายแรงต่อผู้ป่วยเท่านั้น แล้วรีบดำเนินการรับรองคำสั่งดังกล่าวโดยแพทย์ผู้สั่งการรักษา ควรสรุปเวชระเบียนให้มีความสมบูรณ์อย่างช้าภายใน 15 วัน หลังจากการรักษา

ในระยะแรกการบันทึกเวชระเบียน จะบันทึกข้อมูลลงในกระดาษ มีหมายเลขกำกับเพื่อแสดงลำดับการมารับบริการ โดยแต่ละสถานบริการเป็นคนกำหนด ผู้รับบริการหนึ่งคนจะมีเพียงหมายเลขเดียวเท่านั้น นิยมเรียกหมายเลขนี้ว่า Hospital Number (HN) อาจนำเลขปี พ.ศ. มากำหนดร่วมด้วยก็ได้เพื่อให้เกิดความสะดวกในการนับยอดผู้มารับบริการรายปี จัดเก็บในชั้นวาง หรือตู้เก็บเอกสาร โดยมีวิธีการจัดเรียงเพื่อให้สะดวกเมื่อเวลาค้นหา มีระยะเวลาในการจัดเก็บ 5 ปี จึงสามารถนำไปทำลายได้ และก่อนที่สถานพยาบาลจะทำลายเวชระเบียนดังกล่าว ควรจะได้มีการประกาศเพื่อให้ผู้ป่วยที่ยังประสงค์จะใช้ประโยชน์จากข้อมูลในเวชระเบียนดังกล่าวสามารถคัดค้านการทำลาย หรือทำการคัดลอกคัดสำเนาข้อมูลเฉพาะส่วนของตน เพื่อใช้ประโยชน์ต่อไปได้

การนำเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์มาช่วยในการบันทึกข้อมูลเวชระเบียนให้เป็นข้อมูลในรูปแบบข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ หรือเรียกว่า เวชระเบียนอิเล็กทรอนิกส์ [2] ซึ่งมีความหมายตรงกับ

ภาษาอังกฤษว่า Electronic Medical Record รวมไปถึงคำว่า Electronic Health Record [3] นอกจากนี้ยังรวมไปถึงคำว่า Health Information Technology (HIT) ซึ่งเวชระเบียนอิเล็กทรอนิกส์สามารถแก้ปัญหาของระบบเวชระเบียนกระดาษ (Paper-based Medical Record) ได้หลายประการ เช่น แก้ปัญหาความผิดพลาดในการจัดเก็บ การสูญหายของเวชระเบียน ความล่าช้าในการสืบค้น ปัญหาการอ่านลายมือที่ปรากฏในเวชระเบียนไม่ออก ซึ่งอาจก่อให้เกิดความผิดพลาดในการสั่งการรักษาได้ เช่นการสั่งยาผิด การผ่าตัดผิดตำแหน่ง นอกจากนี้ยังนำมาเป็นข้อมูลสนับสนุนการตัดสินใจทางคลินิก (Clinical Decision Support System : CDSS) ระบบการแพทย์อัจฉริยะ (Medical Expert System) ซึ่งระบบเหล่านี้จำเป็นต้องใช้ข้อมูลจากเวชระเบียนอิเล็กทรอนิกส์

ระบบเวชระเบียนอิเล็กทรอนิกส์ จำแนกตามการนำมาใช้งานได้ 2 ระบบคือ 1) ระบบที่มีความสมบูรณ์เต็มรูปแบบ (Complete Electronic Medical Record) มีครบทุกกระบวนการในการดูแลผู้ป่วย โดยใช้เทคโนโลยีเครือข่ายคอมพิวเตอร์เชื่อมโยงข้อมูลแต่ละหน่วยบริการสุขภาพเข้าด้วยกัน และแบบที่เป็นระบบย่อย ใช้เฉพาะหน่วยบริการ ซึ่งระบบที่นิยมนำมาใช้ทั่วไป เช่น ระบบการสั่งการรักษาด้วยคอมพิวเตอร์ (Computerized Physician Order Entry : CPOE) และ ระบบเวชระเบียนอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Medical Record)

ในประเทศไทยมีการสำรวจการใช้ระบบเวชระเบียนอิเล็กทรอนิกส์จากโรงพยาบาล 504 แห่งทั่วประเทศ พบว่า โรงพยาบาลส่วนใหญ่มีการใช้ระบบถึงร้อยละ 88.49 วัตถุประสงค์หลักในการใช้งานเน้นประโยชน์ทางด้านการบริหารจัดการ การทำรายงาน และการตอบสนองนโยบายจากส่วนกลางหรือระดับจังหวัด

ปัจจุบันกระทรวงสาธารณสุข โดยสำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ (สนย.) ร่วมกับสำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ (สปสช.) [4] ได้นำรูปแบบการจัดสรรงบประมาณสนับสนุนสถานบริการให้สัมพันธ์กันกับระบบรายงานผลการดำเนินงานในลักษณะข้อมูลรายบุคคล (Individual Record) เพื่อเป็นการกระตุ้นให้สถานบริการสุขภาพในสังกัดได้พัฒนาข้อมูลเวชระเบียนอิเล็กทรอนิกส์ที่มีอยู่ ให้มีคุณภาพ และส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาระบบสารสนเทศสำหรับใช้ในการบันทึกและจัดทำข้อมูลการให้บริการรักษา และการบริการส่งเสริมป้องกันรายบุคคล ของหน่วยบริการให้มีประสิทธิภาพ รวมถึงสนับสนุนการปรับปรุงการบริการของหน่วยบริการให้มีคุณภาพมากยิ่งขึ้น โดยจัดสรรตามผลงานของข้อมูลที่หน่วยบริการจัดส่ง มีการพัฒนาเครื่องมือในการส่งออกข้อมูลให้เป็นมาตรฐานเดียวกันทั่วประเทศ หน่วยงานในระดับสถานีอนามัย และศูนย์สุขภาพชุมชน ส่งออกข้อมูล 18 แฟ้ม โรงพยาบาลชุมชนและโรงพยาบาลทั่วไป ส่งออกข้อมูลงานรักษาพยาบาล 12 แฟ้มมาตรฐาน และ 8 แฟ้มงานส่งเสริมสุขภาพ และกำหนดให้มีการส่งฐานข้อมูลไปรวบรวมที่ฐานข้อมูลกลางในสำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ซึ่งข้อมูลดังกล่าวจะต้องได้รับการตรวจสอบคุณภาพของข้อมูลก่อนรวบรวมเป็นคลังข้อมูลสุขภาพในระดับจังหวัด และส่งต่อไปคลังข้อมูลสุขภาพระดับประเทศต่อไป และมีระบบการเชื่อมโยงข้อมูล

อิเล็กทรอนิกส์ที่กระทรวงสาธารณสุขดำเนินการ มุ่งเน้นการนำสารสนเทศไปใช้ในด้านบริหารจัดการ และการพัฒนาคุณภาพ เพื่อลดต้นทุนค่าใช้จ่ายของสถานบริการ ลดขั้นตอนการรอรับบริการ ข้อมูลมีระบบระเบียบมากขึ้น เพิ่มประสิทธิภาพการสื่อสาร

จากข้อมูลดังกล่าวจะเห็นว่าคลังข้อมูลจังหวัด ซึ่งประกอบด้วยข้อมูลนำเข้าจากสถานบริการในสังกัดสาธารณสุขจังหวัด [5] ที่เกี่ยวข้องคือ 1) ศูนย์แพทย์ชุมชน 2) สถานีอนามัย 3) โรงพยาบาลชุมชน 4)โรงพยาบาลประจำจังหวัด ซึ่งมีรูปแบบการส่งออกข้อมูลตามชุดข้อมูลมาตรฐานที่กำหนดโดย สนย. และ สปสช. ข้อมูลดังกล่าวถูกรวบรวมเพื่อส่งต่อให้คลังข้อมูลในระดับประเทศ ในระดับจังหวัดยังไม่มีการนำมาใช้เป็นสารสนเทศในกระบวนการรักษา การบริการและดูแลผู้ป่วย หรือรายงานสถานะสุขภาพให้กับสถานบริการในระดับเครือข่ายจังหวัด

ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษา และวิเคราะห์ระบบงานเดิม เพื่อหาแนวทางในการนำสารสนเทศดังกล่าวมาใช้ประโยชน์ รวมทั้งศึกษานโยบาย และความต้องการของสถานบริการที่มีต่อข้อมูลในคลังข้อมูลจังหวัด ซึ่งพบว่าระบบเดิมยังไม่มีช่องทางในการเชื่อมโยง และเข้าถึงคลังข้อมูลในระบบโดยตรง มีคลังข้อมูลที่ไม่ครบถ้วน และยังไม่มีการนำมาใช้ประโยชน์ในด้านการรักษาพยาบาล การดูแลผู้ป่วย สถานบริการมีความต้องการระบบที่สามารถแลกเปลี่ยน หรือสื่อสารข้อมูลเวชระเบียนของผู้ป่วยที่รับการบริการ ในภาพรวมทั้งจังหวัด เพื่อประกอบการตัดสินใจให้การรักษาพยาบาล การสั่งใช้ยา รวมทั้งรายงานสรุป แนวโน้มสถานะสุขภาพของประชาชน เพื่อวางแผนแก้ปัญหาสาธารณสุขในระดับพื้นที่ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนาระบบที่สามารถนำข้อมูลจากคลังข้อมูลสุขภาพในระดับจังหวัดดังกล่าว มาใช้ให้เกิดประโยชน์ โดยการบูรณาการฐานข้อมูลที่มีอยู่ในระบบ คือ ระบบ12 แฟ้มงานรักษาพยาบาล 8 แฟ้มงานส่งเสริมสุขภาพ และ 18 แฟ้มจากสถานีอนามัย หรือศูนย์สุขภาพชุมชน ให้เป็นระบบเวชระเบียนอิเล็กทรอนิกส์ระดับจังหวัด โดยออกแบบให้ประชาชน 1 คนมี 1 เวชระเบียน และเป็นเวชระเบียนที่มีข้อมูลการส่งเสริมสุขภาพ และการรักษาพยาบาลจากสถานบริการต่างๆในจังหวัดที่ประชาชนนั้นไปรับบริการ และมีระบบสอบถามข้อมูลจากคลังข้อมูลเป็นรายงานสถานะสุขภาพของประชาชนในภาพรวมทั้งจังหวัด เพื่อเป็นการตอบสนองต่อความต้องการของสถานบริการ และสอดคล้องกับนโยบายของจังหวัด โดยใช้เทคโนโลยีอินเทอร์เน็ต ในรูปแบบ Web Application และ Web Services เป็นช่องทางให้สถานบริการสาธารณสุขในจังหวัดทุกระดับ สามารถเข้าถึง และใช้ข้อมูลเวชระเบียนอิเล็กทรอนิกส์ร่วมกันได้ ซึ่งจะส่งผลให้สถานบริการต่างๆ มีข้อมูลส่วนบุคคล ประวัติการรับบริการ ประวัติการเจ็บป่วย และรายงานสถานะสุขภาพของประชาชนผู้มารับบริการที่ทันสมัย สามารถใช้ข้อมูลประกอบการตัดสินใจสั่งการรักษาได้ถูกต้อง ลดความผิดพลาด ลดค่าใช้จ่ายในกระบวนการรักษา พยาบาล และสถานบริการที่ไม่ใช่ผู้ให้บริการ จะมีข้อมูลครอบคลุมบริการของประชากรในเขตรับผิดชอบที่ถูกต้อง

จากแนวความคิดนี้ผู้วิจัยเชื่อว่าจะเป็นจุดเริ่มต้นของการพัฒนาระบบแลกเปลี่ยนข้อมูลเวชระเบียนอิเล็กทรอนิกส์ที่มีประสิทธิภาพ มีความปลอดภัย และความมั่นคง ของระบบ และเป็นการค้นหาองค์ความรู้จากคลังข้อมูลสุขภาพในระดับพื้นที่ เป็นการวางแผนนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการดูแลผู้ป่วยได้อย่างมีคุณภาพ และอาจนำสู่การพัฒนาระบบเวชระเบียนแห่งชาติได้ต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

(1) เพื่อบูรณาการระบบฐานข้อมูล 12 แฟ้มของสถานบริการสาธารณสุขในจังหวัด และพัฒนาเป็นคลังข้อมูลเวชระเบียนอิเล็กทรอนิกส์ระดับจังหวัด ให้บริการข้อมูลผ่านระบบ Web Application และ Web Services

(2) เพื่อประเมินความพึงพอใจของบุคลากรสาธารณสุขในจังหวัดยโสธรต่อระบบเวชระเบียนอิเล็กทรอนิกส์ที่พัฒนาขึ้น

1.3 ความสำคัญของการวิจัย

การศึกษาเพื่อพัฒนาระบบในครั้งนี้ เป็นการวางแผนนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการพัฒนาสารสนเทศสุขภาพในกระบวนการดูแลผู้ป่วยได้อย่างมีคุณภาพ ซึ่งมีความสำคัญต่อผู้มีส่วนร่วมในระบบดังนี้

(1) ความสำคัญต่อบุคลากรทางการแพทย์ และสาธารณสุข

- มีระบบ Web Application, Web Services ให้บริการข้อมูลเวชระเบียนอิเล็กทรอนิกส์ และรายงานสถานะสุขภาพสำหรับสถานบริการสาธารณสุขในจังหวัด
- มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลนำเข้าระบบเวชระเบียนอิเล็กทรอนิกส์ที่ถูกต้อง ทำให้ระบบเวชระเบียนของสถานบริการในจังหวัด มีความสมบูรณ์เพิ่มขึ้น
- มีข้อมูลประกอบการวินิจฉัย การสั่งการรักษาของแพทย์ และบุคลากรสาธารณสุขที่น่าเชื่อถือ เพื่อลดความผิดพลาดในกระบวนการรักษา ลดความคลาดเคลื่อนทางยา และลดค่าใช้จ่ายในกระบวนการรักษาพยาบาล

(2) ความสำคัญต่อประชาชน

- ทำให้มีข้อมูลประวัติสุขภาพของประชาชนผู้มารับบริการที่ถูกต้อง และสมบูรณ์เพิ่มขึ้น ทำให้ได้รับบริการที่ดี สะดวกรวดเร็วขึ้น

(3) ความสำคัญต่อระบบสารสนเทศสุขภาพ

- มีคลังข้อมูลระบบเวชระเบียนอิเล็กทรอนิกส์ระดับจังหวัด ที่มีความน่าเชื่อถือ สามารถนำสารสนเทศมาใช้ประโยชน์ในกระบวนการดูแลผู้ป่วยได้อย่างมีคุณภาพ

- เป็นการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศที่มีอยู่อย่างเหมาะสมในการบูรณาการและแก้ปัญหาคุณภาพข้อมูลสุขภาพในระดับจังหวัด

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ แบ่งการดำเนินการเป็น 2 ส่วน คือ (1) การพัฒนาระบบนำเข้าข้อมูลเข้าสู่คลังข้อมูลเวชระเบียน และพัฒนา Web Application [6] และ Web Services สำหรับให้บริการระบบเวชระเบียนอิเล็กทรอนิกส์ และรายงานสถานะสุขภาพ (2) นำระบบที่พัฒนาขึ้นไปทดลองใช้และทำการศึกษาประสิทธิภาพของระบบ โดยทำการศึกษาความพึงพอใจของบุคลากรสาธารณสุขที่ใช้งานระบบ ทั้งในด้านประโยชน์ที่เกิดกับหน่วยงานผู้ให้บริการ ประโยชน์ต่อสังคม และประโยชน์ต่อผู้รับบริการ ทำการวิจัยในสถานบริการสาธารณสุข ในสังกัดสำนักงานสาธารณสุขจังหวัด กระทรวงสาธารณสุข ในพื้นที่จังหวัดยโสธร [7] ซึ่งประกอบด้วย ศูนย์สุขภาพชุมชน 2 แห่ง สถานีอนามัย 120 แห่ง โรงพยาบาลชุมชน 9 แห่ง โรงพยาบาลทั่วไป 1 แห่ง รวมทั้งสิ้น 132 แห่ง จำนวนบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับระบบประกอบด้วย แพทย์ ทันตแพทย์ เภสัชกร พยาบาล เจ้าหน้าที่สาธารณสุข และเจ้าหน้าที่อื่นที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งสิ้น 928 คน

การเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษาใช้วิธีแบบเจาะจงโดยเกณฑ์ที่ใช้คือ เป็นบุคลากรที่ผ่านการอบรมการใช้ระบบที่พัฒนาขึ้น และเป็นบุคลากรหลักที่ใช้งานระบบ สมัครใจเข้าร่วมโครงการ โดยการตอบแบบสอบถามที่ผู้วิจัยนำไปสอบถามด้วยตนเอง ประเมินความตรง ความครบถ้วนของเนื้อหา และความเหมาะสมของข้อมูลโดยผู้เชี่ยวชาญด้านเวชระเบียน นักวิชาการสาธารณสุข แพทย์ผู้สั่งการรักษา และผู้บริหารที่ใช้ข้อมูลจากระบบ สำหรับข้อมูลที่ใช้ในการทดสอบใช้ชุดข้อมูล 12 แฟ้ม จากข้อมูลของโรงพยาบาลชุมชน และโรงพยาบาลจังหวัดในรอบเดือน ธันวาคม พ.ศ. 2552 5 ถึง มกราคม พ.ศ. 2553 เพื่อให้เหมาะสม และมีความเป็นไปได้กับข้อจำกัดของเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ซึ่งเน้นเครื่องมือในการพัฒนาที่เป็น Open Source อาทิ ฐานข้อมูลเชิงสัมพันธ์ที่ใช้คือ MySQL ภาษาในการพัฒนาเว็บแอพพลิเคชั่น และเว็บเซอร์วิสใช้ Apache Web Server, PHP, EditPlus เป็นต้น ซึ่งอาจมีข้อจำกัดในด้านความสามารถและฟังก์ชันการทำงาน ดังนั้นในการพัฒนาระบบตามแนวคิดของผู้ศึกษาครั้งนี้จึงเป็นการพัฒนาต้นแบบเท่านั้น ซึ่งในการนำไปใช้ในระบบจริงแล้วสามารถที่จะปรับเปลี่ยนเครื่องมือให้เหมาะสมได้ต่อไป

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

เวชระเบียน หมายถึงเครื่องมือที่สถานบริการสุขภาพทั้งภาครัฐหรือเอกชนจัดทำขึ้นเป็นกรรมสิทธิ์ เพื่อใช้บันทึกข้อมูลส่วนบุคคลของผู้มารับบริการรวมถึงข้อมูลในกระบวนการรักษาพยาบาล การดูแลผู้ป่วยในทุกขั้นตอน เป็นเอกสารสำหรับทีมที่ให้การรักษาพยาบาล เพื่อติดตามคุณภาพและความก้าวหน้าของการรักษา การดูแลผู้ป่วย เป็นพยานเอกสารด้านกฎหมาย นำข้อมูลไปใช้ประโยชน์ในงานวิจัย เป็นหลักฐานการเบิกจ่ายเงินจากกองทุนสุขภาพต่างๆ โดยการบันทึกของแพทย์หรือบุคลากรทางการแพทย์ สามารถแยกองค์ประกอบได้ 2 ส่วนคือ ส่วนที่เป็นสื่อที่ใช้ในการบันทึกข้อมูล และส่วนที่เป็นข้อมูลที่บันทึกลงในสื่อนั้น

เวชระเบียนอิเล็กทรอนิกส์ หมายถึงระบบข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ที่สมบูรณ์ครอบคลุมกระบวนการในการดูแลผู้ป่วยครบทุกขั้นตอน ได้แก่ การรับเข้ารักษาการวินิจฉัยโรค การรักษาและการจำหน่ายเมื่อสิ้นสุดกระบวนการรักษา ข้อมูลที่ใช้บันทึกในระบบนี้ประกอบไปด้วย ข้อมูลด้านประชากรของผู้ป่วยประวัติการเจ็บป่วย การตรวจร่างกายและรายงานความก้าวหน้าของการรักษา ประวัติการให้ยา และการแพ้ยา ประวัติการได้รับวัคซีน ผลการตรวจทางห้องปฏิบัติการ ผลการตรวจทางรังสีวิทยา ภาพถ่ายการตรวจทางคลินิก ชนิด และปริมาณของยาที่ใช้ในการรักษา คำแนะนำสำหรับการให้การรักษา บันทึกเกี่ยวกับการนัดติดตามผล ข้อมูลค่าใช้จ่าย และคำแนะนำเกี่ยวกับการปฏิบัติตัวเพื่อการรักษาเป็นต้น

บริการสาธารณสุข หมายถึง บริการทางการแพทย์ และสาธารณสุข รวมถึงการแพทย์แผนไทย และการแพทย์ทางเลือก ที่สถานบริการสาธารณสุขให้บริการประชาชน ซึ่งเกี่ยวข้องกับการสร้างเสริมสุขภาพ การป้องกันโรค การรักษาพยาบาล และการฟื้นฟูสภาพ

สุขภาพ หมายถึง ภาวะที่มนุษย์มีความสมบูรณ์ทั้งทางร่างกาย และจิตใจ มีจิตใจดีงาม สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

ระบบสุขภาพ หมายถึง ความสัมพันธ์ขององค์ประกอบต่างๆที่มีผลต่อสุขภาพของประชาชน

สถานบริการ มีความหมายตามที่บัญญัติไว้มาตรา 3 แห่ง พ.ร.บ.หลักประกันสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. 2545 [7] ว่าสถานบริการสาธารณสุขของรัฐ ของเอกชน และของสภากาชาดไทย หน่วยบริการการประกอบโรคศิลปะสาขาต่างๆ

ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล หมายความว่า ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสิ่งเฉพาะตัวบุคคล เช่น การศึกษาฐานะการเงิน ประวัติสุขภาพ ประวัติอาชญากรรมหรือประวัติการทำงาน บรรดาที่มีชื่อของผู้นั้นหรือเลขหมายรหัส หรือสิ่งบอกลักษณะอื่นที่ทำให้หมายความรวมถึงข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสิ่งเฉพาะตัวของผู้ที่ถึงแก่กรรมแล้วด้วย [8]

เว็บแอพพลิเคชั่น (Web Application) หมายถึงซอฟต์แวร์ (Soft ware) หรือโปรแกรม (Program) ที่พัฒนาขึ้น ด้วยภาษา HTML CSS ภาษาสคริปต์เช่น PHP, JAVA Script, ASP .NET หรือทำงานร่วมกันฐานข้อมูล มีการสื่อสารโต้ตอบระหว่างลูกข่าย และแม่ข่ายในลักษณะ Client Server เพื่อการแลกเปลี่ยนข้อมูล ผ่านระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตใช้โพรโทคอล HTTP

เว็บเซอร์วิส (Web Services) หมายถึง ซอฟต์แวร์ (Soft ware) หรือโปรแกรม (Program) ที่พัฒนาขึ้น เพื่อการแลกเปลี่ยนข้อมูล ผ่านระบบเครือข่าย ใช้โพรโทคอล SOAP Protocol บนระบบ HTTP Protocol และใช้ภาษามาตรฐาน XML เป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยนข้อมูล

อิทธิพล สาระชาติ